Namina: “La meva música és d'autor, com ho és el cinema”

La cantant presentarà el seu segon disc, ‘Ígnia', el 4 de març al Yeah! Indie Club de Girona, dins del Black Music Festival

“El disc té com a fil conductor els elements i la transformació personal”

Es diu Natàlia Miró do Nascimento i va néixer a Barcelona, de pare català i mare brasilera, però va ser un amic moçambiquès, també músic, qui la va batejar com a Namina [http://www.namina.net/] sumant les primeres síl·labes del seu nom i els cognoms. En aquell moment encara no sabia que Namina és també una petita ciutat de Moçambic. El 2014 va debutar amb un disc titulat Orlando, que li va servir també per formar la banda que ara l'acompanya. A finals de l'any passat Namina va publicar el seu segon disc, Ígnia (Microscopi [http://www.microscopi.cat/]), que presentarà amb el seu grup el dissabte 4 de març al Yeah! Indie Club de Girona (23 h, 6 euros), com a part de la programació del setzè Black Music Festival.

“Les roques ígnies són d'origen volcànic i es creen quan el magma líquid que surt de l'interior de la terra es refreda i se solidifica: es transforma. El disc té com a fil conductor els elements i la transformació personal, parlant sobretot d'emocions”, explica Namina, a la qual li agrada especialment el fet d'actuar en un festival que s'anomena Black Music, tot i que la seva música tingui més d'un color i sigui difícil de definir estilísticament parlant: “Jo faig música d'autor, en el mateix sentit que hi ha un cinema d'autor, i per crear les meves cançons utilitzo tot el que em serveix per transmetre el que vull transmetre en cada moment.” Això inclou també els idiomes: Namina canta en anglès, català o portuguès brasiler, segons el tema. “Cada llengua em va millor per a una cosa o una altra, tant en l'aspecte estilístic com fonètic.”

Per a Namina (veu i guitarra acústica) és molt important la seva banda, que formen Pepo Domènech (baix i contrabaix), Àlex Miró (guitarra elèctrica), Xevi Matamala (bateria i percussions) i Agnès Prats (violoncel, viola de gamba i segones veus). Entre els col·laboradors d'Ígnia, hi ha Jaume Pla (Mazoni), que canta amb ella la primera cançó del disc, Now I don't. Tot i que no hi ha pròpiament un single, s'ha triat el segon tema, Wet –“potser la cançó més arriscada o rara del disc”– per fer-ne un videoclip.

A L'esquellinc, una cançó inspirada per Solitud de Víctor Català-Caterina Albert –“una novel·la que m'encanta”– Alberto Pérez hi toca el glockenspiel, parent del xilòfon, i els cors van a càrrec de dos joves vocalistes, Zoe Altamirano Miró i Lau Miró, rebatejats com els Naminets, perquè la paraula Namina permet conjugacions i derivacions múltiples. Hi ha coses que, senzillament, naminegen o són namineres. L'apartat de col·laboracions es tanca amb Lucila Ciocoletto [http://lucilaciocoletto.com/] , que toca el saxo a la final La foguera vora el pou.

El disc, finançat en part a través del web de micromecenatge Verkami, es va gravar a l'estudi Sol de Sants, de Barcelona, amb coproducció d'Alberto Pérez i Namina. “Als músics els vaig enviar una espècie de mapa de cada cançó, amb la lletra, fotos i els diversos elements i colors que tenia cada tema. Hi havia algunes cançons interiors i altres d'exteriors, i els músics van interpretar bé els mapes de seguida. El resultat és un disc més elèctric que l'anterior i s'hi nota més treball de banda i més presència dels instruments, sobretot de la guitarra elèctrica”, explica la cantant. “La majoria de cançons es van fer expressament per a aquest disc, excepte Violeta, que vaig fer per a la banda sonora del curt d'animació Violeta, la pescadora del mar muerto, i Sem prestar atenção, una cançó que té força anys i que hem gravat només amb veu i viola de gamba.” Una altra de les cançons, Strange dead fish, estrenada al Foyer del Liceu dins del cicle Músiques sensibles, denuncia la mort dels immigrants subsaharians que moren a les platges del sud d'Europa.

Namina i el seu estret col·laborador Xevi Casas s'han encarregat també de la direcció artística i el disseny del disc, concebut “com un treball artístic, com un tot”, i a les fotos apareixen escultures fetes expressament per al projecte del disc per Quim Falcó i Txell Tembleque [http://quimitxell.com/] . Els concerts de Namina també intenten integrar altres arts, com ara la dansa, la poesia, la performance i la il·lustració en directe.

Publicat a:
-El Punt Avui. Comarques Gironines 13-02-2017 Pàgina 20

Font del document:
http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/1068035-namina-la-meva-musica-es-d-autor-com-ho-es-el-cinema.html